

Morgon, smink och Taylor Swift

Det är torsdag och jag försov mig i morse, hann varken med varken frukost eller smink. Jag kastade mig in på lektionen, hann precis sätta mig innan den började och nu när klockan är halv tio är jag både utsvulten och ful. Jag har lite smink i skåpet, för sådana här dagar, och om jag skyndar mig hinner inte någon (Mackan) se mig innan jag fått rätta till mig.

”Amanda, kan du köpa en macka till mig i kafeterian?” jag sticker till henne en tia och väntar inte på hennes svar innan jag sticker från klassrummet ner mot skåpen. Det är inte så många i rörelse i korridorerna och nere vid skåpen är det nästan folktomt.

Snabbt som ögat låser jag upp mitt skåp och dyker in efter min lilla sminkväska, vi har bara en tiominuters rast innan nästa lektion så det får bli så enkelt som möjligt. Bara lite foundation och mascara. Jag ställer upp den lilla spegeln på botten av skåpet och kletar på min foundation, huvudsaken är ju att jag inte ser helt död ut.

Jag har precis fått mascara på ena ögat då jag hör några komma gående bakom mig. Det måste vara Amanda och de andra med min macka, jag vänder mig om och tappar nästan mascaraborsten då det är Kim, och inte Amanda som dyker upp.

”Tjena Sandra.” Kim flinar lite åt min uppsyn och fortsätter bort mot sitt skåp. Panikslagen kastar jag en blick åt det håll han kom. Gode gud låt inte Mackan dyka upp nu!

Med fumliga fingrar lyckas jag få mascara på andra ögat, även om jag nästan gräver ut mitt öga med mascaraborsten i all hast. Jag tar djupa andetag samtidigt som jag packar ner sminket igen, hjärtat däremot vägrar sakta ner utan slår fort som om jag sprungit en mil. Det är inte så att jag inte kan prata med Mackan, vi pratar ibland, om allt möjligt, fast oftast är det så att jag pratar med någon av de andra istället för honom.

Jag märker hur jag säger saker som är helt puckade, bara för att jag inte kan hindra mig själv från att prata då han är i närheten. Ännu värre är att jag tappar tråden om jag ser honom i ögonen och även om det nog är inbillning så tycker jag att det verkar som om han ler åt mig när det händer. Som om han vet vad som händer med mig, varje gång, han och jag pratar med varandra.

Jag önskar jag var lite bekymmerslös som Amanda eller Elise, de har aldrig några problem med att prata med killar. Jag märker då rakt inte att Amanda blir generad då hon pratar med någon, inte ens då jag vet ju hur snygg hon tycker att han är! Varför måste jag vara så socialt handikappad då det gäller att prata med någon jag är intresserad av?! Det är inte rättvist!

”Har du satt fast ansiktet nu eller?” Kim lutar sig nonchalant mot skåpet närmast mitt och fast det borde vara pinsamt känns det inte så farligt att han kom på mig när jag panik-sminkade

mig. Jag himlar med ögonen åt honom och stänger igen skåpet.

”Jag är en naturlig skönhet ska du veta, egentligen behöver jag inte allt klet. Det är bara så att ni inte ska bländas av min skönhet då ni ser mitt osminkade ansikte. You couldn’t handle it.” Det sista viskar jag nästan och jag tar ett steg fram för att spänna blicken i honom. Istället för att skratta åt mig ser han över mitt huvud och säger:

”Är det så Mackan? Kan vi kalla Sandra här en naturlig skönhet?” Det är inte sant! Jag vill dö! Snälla någon, döda mig nu!

Med känslan av att rodnaden snart sätter eld på mitt hår vänder jag mig sakta om och visst, självklart, där står han. Det sneda leendet tänder egna små eldar över huden och hur jag än försöker kan jag inte undvika att se honom i ögonen.

”Självklart.” Ljuden runtomkring försvinner och allt jag ser är hans underbara grå ögon och det där leendet som sakta men säkert smälter ner min hjärna till ingenting. Förtrollningen bryts av Amanda som kommer dundrande runt hörnet med min macka i högsta hugg.

”Här kommer frukosten!” Hon stannar till när hon ser vilka jag pratar med.
”Åh! Hej, vilken tuuuur att jag fick tag i er nu!” Hon trycker mackan i mina händer och hugger sedan tag i Kim för att dra honom med sig någonstans. Mackan ser på mig och jag inser att han säger något till mig.

”Eh, va?” Han ler ännu lite större och nickar ner mot mackan i mina händer.

”Ingen frukost imorse? Du vet väl att frukosten är dagens viktigaste mål?” Jag säger det första som ploppar in i skallen.

”Om jag får tag i den som uppfann mornar ska jag ha ihjäl honom.” Vad fasen? Varför sa jag så, det lät ju urtöntigt! Mackan bara skrattar och innan jag hinner säga något för att rädda mig själv kommer Kim tillbaka med något panikartat i blicken.

”Eh, vi måste nog dra nu. Lektion.” Han kastar en blick bakåt och släpar Mackan därifrån, jag hinner inte ens säga hej då. Amanda dyker upp igen och ser undrande efter dem.

”Asså, det enda jag undrade var om de ville hjälpa mig med mitt nummer. Jag ska ju sjunga "Love Story" av Taylor Swift och måste ha en kille på scen. Lite krässkjortor har väl ingen dött av?!”

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Yheela med Poeter.se id #25205 innehar upphovsrätten